

„VEGYÉTEK ÉS EGYÉTEK!” AZ EUCHARISZTIA

Az ember a jó Isten világának része, s a szeretet az egyetlen éltető erő számára. Minden más csak gátolja igazi kiteljesedését, és eltévelyedéséhez vezet. Szabad döntései által útjai néha messzire visznek az igazi otthonától, de biztos visszaút is van számára.

Az isteni hűség ünnepe

Az ó- és újszövetségi Szentírásban számos történetet találunk az emberi tévelygésekről, azok következményeiről. Sokfelé barangolt, sokat szenvedett az önmagára kiválasztotként tekintő zsidó nép is, ám sorsának jobbra fordulásáért mindig az egyetlenként ismert Istennek adott hálát. Így volt ez az Egyiptomból való szabadulással kapcsolatosan is. A szolgasors után az ígéret földje felé indulásra nyílt számára lehetőség, s ez akkora eseménynek számított, hogy külön hálaadó ünnepet, sőt főünnepet is rendelt hozzá. *A zsidó húsvét megüléséhez családi vacsora is kapcsolódott, sajátos étkezéssel és imádságokkal.* „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó: irgalma örökké tart” – imádkozták és imádkozzák ma is húsvétkor a 117. zsoltárt (Zsolt 117, 1–2) a zsidó családok.

Az Istennel való egyesülés ünnepe

Az évszázados húsvétünnepelést Jézus más síkra emelte, amikor kereszthalála előtt utolsó vacsorára hívta apostolait. Ezen a vacsorán elővetelezte áldozatát, amit másnap beteljesített. Életáldozata az ő szavaival és a Szentlélek közreműködésével lett jelenvalóvá: a kovásztalan kenyér titokzatos módon Krisztus testévé, a bor pedig az ő vérévé alakult át. Ilyen módon az ember már nemcsak emlékezni tud az isteni irgalmasságra, hanem az átlényegült étel és ital magához vétele során legmélyebben közösségre is tud lépni Istenével. Jézus e több aktusból álló cselekedettel alapította az **Oltáriszentséget** (más néven **Eucharisziát**), ami istentiszteletünk középpontja, szeretetünknek pedig forrása és csúcsa. Az Eucharisztia alapításáról a három szinoptikus evangélistánál, Márknál, Lukácsnál és Máténál, valamint Szent Pál apostol egyik levelében is olvasunk (1Kor 11, 23–26).

„Miközben ettek, fogta a kenyeret...” (Mk 14, 22). Jézus olyan alkalmat választott ehhez a tethez, amikor egészen földi dologra, a fizikai test táplálására irányult mindenki figyelme. Ilyen módon ebben a mozdulatban egy nagy „igent” is látunk mindarra, ami földi: az anyagi világ is értékes, hiszen ez is a jó Istentől akart egységhez tartozik.

„...hálát adott, megtörte, és odaadta nekim” (Lk 22, 19). Ettől a cselekedettől sem marad el a hálaadás (eucharisteo) Istennek, akitől minden élet származik. Egyben saját életünk ajánlása is emlékeztet, amit szintén másokkal kell „megtörnünk”, megosztanunk, ahogyan Jézus is tette azt a sajátjával.

„Vegyétek és egyétek, ez az én testem” (Mt 26, 26) – „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem” (Mt 26, 27–28). Ezekben a kijelentésekben a többes szám különösen fontos: Krisztus mindenkit odakapcsol az áldozathoz, és meghív az áldozati lakomára. Ő az örök áldozatot bemutató főpap, és ő az áldozat is, hiszen önmagát ajánlja fel az Atyának. Mindnyájunkkal „megosztja” testét és véré, így önmagával és egymással is közösségbe kapcsol bennünket.

Örök liturgia

Az alapítási elbeszéléseknél használt kifejezések (kezebe vette, hálát adott, megtörte és adta) több alkalommal megtalálhatóak az evangéliumokban Jézus csodáinál.

Asztalt terítettél számomra (...) és kelyhem csordultig töltötted.
Zsolt 23, 5

Peter Paul Rubens: Utolsó vacsora